

Rozdział 7.

Ogrody jordanowskie.

§ 17. W zakresie zasad tworzenia ogrodów jordanowskich, zarządzania nimi, warunków korzystania, nadzoru i współpracy przedsiębiorstw z wydziałami oświaty i kultury należy stosować odpowiednio wytyczne Ministra Oświaty z dnia 19 czerwca 1962 r. w sprawie uprawnień i obowiązków wydziałów oświaty i kultury w zakresie przyzakładowych przedszkoli i świetlic dziecięcych oraz zasad i form współpracy zainteresowanych zakładów pracy z wydziałami oświaty i kultury.

§ 18. Wydatki bieżące (osobowe i rzeczowe) związane z funkcjonowaniem przyzakładowych ogrodów jordanowskich powinny być pokrywane ze środków działalności pozaoperacyjnej według norm stosowanych w ogrodach jordanowskich prowadzonych przez rady narodowe.

§ 19. Dochody własne ogrodów jordanowskich (wpłaty z funduszu zakładowego, dobrowolne wpłaty indywidualne rodziców, organizacji związkowych i inne) stanowią wpływy działalności pozaoperacyjnej.

§ 20. Przepisy dotyczące ogrodów jordanowskich odnoszą się również do placów gier i zabaw.

Rozdział 8.

Wczasy dla dzieci i młodzieży.

§ 21. 1. Uprawnienia i obowiązki przedsiębiorstw prowadzących sezonowe placówki wczasów dla dzieci i młodzieży (kolonie, obozy i półkolonie) są określane w wytycznych Pełnomocnika Rządu do Spraw Wczasów dla Dzieci i Młodzieży.

2. Zasady finansowania placówek wczasów dla dzieci i młodzieży określa zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zakładów budżetowych (Monitor Polski Nr 34, poz. 190).

§ 22. 1. W ramach działalności pozaoperacyjnej mogą być finansowane następujące koszty sezonowych placówek wczasów dla dzieci i młodzieży:

- 1) transport własny przedsiębiorstwa,
- 2) utrzymanie obiektów, stanowiących majątek trwały przedsiębiorstwa, w okresie pozakolonijnym, jeżeli obiekty te są w tym okresie nieczynne,
- 3) podatek od nieruchomości oraz amortyzacja obiektów wymienionych w pkt 2.

2. Przepisy § 16 stosuje się odpowiednio.

§ 23. 1. W stałych placówkach wczasów dla dzieci i młodzieży (domy wczasów dziecięcych), prowadzonych i finansowanych przez przedsiębiorstwa, całość wydatków bieżących, związanych z organizacją i prowadzeniem placówek, powinna być pokrywana w ramach działalności pozaoperacyjnej według norm stosowanych w placówkach prowadzonych przez rady narodowe.

2. Opłaty rodziców za pobyt dzieci w stałych placówkach (ust. 1) stanowią dochód działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstwa.

§ 24. Organizowanie przez przedsiębiorstwo domów wczasów dziecięcych wymaga zgody Ministerstwa Oświaty. W zakresie prowadzenia tych placówek obowiązują zasady ustalone w okólniku nr 38 Ministra Oświaty z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie wytycznych organizacyjno-wychowawczych dla państwowych domów wczasów dziecięcych (Dz. Urz. Min. Ośw. Nr 14, poz. 220).

Rozdział 9.

Przepisy wspólne dotyczące planowania i finansowania przedszkoli, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich oraz wczasów dla dzieci i młodzieży.

§ 25. Wysokość kosztów i dochodów działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw, związanej z prowadzeniem przyzakładowych urządzeń socjalnych, określają zbiorczo roczne plany tej działalności. Plany kosztów i dochodów działalności pozaoperacyjnej poszczególnych placówek są odrębne od planów finansowych tych placówek jako zakładów budżetowych.

§ 26. Przepisy § 13 stosuje się odpowiednio do przedszkoli, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich oraz wczasów dla dzieci i młodzieży.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 28 marca 1966 r.

w sprawie ustalenia liczby mandatów dla członków Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z wyboru, reprezentujących główne kierunki studiów w poszczególnych typach szkół wyższych.

Na podstawie § 3 ust. 2 regulaminu Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie regulaminu Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (Monitor Polski z 1959 r. Nr 83, poz. 437 i z 1963 r. Nr 28, poz. 143), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się liczbę mandatów dla członków Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z wyboru, reprezentujących główne kierunki studiów:

- 1) w uniwersytetach:
  - a) kierunek humanistyczny 7,
  - b) kierunek matematyczno-przyrodniczy 7,
- 2) w politechnikach i wyższych szkołach inżynierskich 17,
- 3) w wyższych szkołach rolniczych 6,
- 4) w wyższych szkołach ekonomicznych 3,
- 5) w akademiach medycznych:
  - a) kierunek lekarski 6,
  - b) kierunek farmaceutyczny 2,
- 6) w wyższych szkołach pedagogicznych 2,

- 7) w wyższych szkołach wychowania fizycznego 1,
8) w akademiach wojskowych 3.

§ 2. Tracą moc zarządzenia Ministra Szkolnictwa Wyższego:

- 1) z dnia 10 października 1959 r. w sprawie ustalenia liczby mandatów dla członków Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z wyboru, reprezentujących główne kierunki studiów w poszczególnych typach szkół wyższych (Monitor Polski Nr 89, poz. 479),

- 2) z dnia 4 maja 1963 r. w sprawie ustalenia liczby mandatów dla członków Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z wyboru, reprezentujących główne kierunki studiów w poszczególnych typach szkół wyższych (Monitor Polski Nr 41, poz. 201).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Jabłoński*

98

ZARZĄDZENIE PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR

z dnia 6 kwietnia 1966 r.

w sprawie upoważnienia Instytutu Transportu Samochodowego do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości sprzętu motoryzacyjnego.

Na podstawie § 4 ust. 2 uchwały nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r. w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 97, poz. 531) oraz zarządzenia nr 44 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1965 r. w sprawie zmiany podporządkowania Biura Znaku Jakości zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Upoważnia się Instytut Transportu Samochodowego w Warszawie, zwany dalej „Instytutem”, do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości sprzętu motoryzacyjnego.

2. Szczegółowy asortyment wyrobów objętych oznaczaniem znakiem jakości ustala Instytut w porozumieniu z Biurem Znaku Jakości, opierając się na wykazie wyrobów ustalonym przez Prezesa Głównego Urzędu Miar.

§ 2. Zadanie, o którym mowa w § 1, Instytut wykonywać będzie w trybie i na zasadach określonych uchwałą nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r. w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 97, poz. 531) oraz uchwałą nr 532 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1961 r. w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakiem jakości (Monitor Polski z 1961 r. Nr 98, poz. 409, z 1963 r. Nr 16, poz. 93, z 1965 r. Nr 20, poz. 89 i z 1966 r. Nr 7, poz. 56), zarządzeniami Prezesa Głównego Urzędu Miar i właściwych ministrów oraz zgodnie z wytycznymi i instrukcjami Biura Znaku Jakości.

§ 3. 1. Zasady i tryb przyznawania oraz kontroli prawidłowości stosowania znaku jakości ustala regulamin ogólny znaku jakości, stanowiący załącznik do zarządzenia nr 35 Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 7 lipca 1961 r. (Biuletyn PKN Nr 8—9, poz. 62).

2. Kryteria kwalifikowania sprzętu motoryzacyjnego do oznaczania znakiem jakości ustala Instytut w uzgodnieniu z Biurem Znaku Jakości.

3. Instytut organizuje i prowadzi badania porównawcze wyrobów oraz inicjuje prace nad podnoszeniem jakości produkcji i oznaczaniem sprzętu motoryzacyjnego znakiem jakości.

§ 4. Komisję rzeczoznawców do oceny jakości sprzętu motoryzacyjnego powołuje Instytut w porozumieniu z Biurem Znaku Jakości.

§ 5. 1. Kontrolę prawidłowości używania znaku jakości w zakresie sprzętu motoryzacyjnego sprawuje Instytut.

2. W razie stwierdzenia, że producent wyrobów nie dopełnił wymagań ustalonych dla sprzętu oznaczonego znakiem jakości, Instytut ma obowiązek cofnąć prawo do oznaczania wyrobów znakiem jakości.

§ 6. 1. Producenci ubiegający się o przyznanie prawa do oznaczania sprzętu motoryzacyjnego znakiem jakości wnoszą na rzecz Instytutu opłaty za przeprowadzone badania i orzecznictwo oraz za kontrolę prawidłowości używania znaku jakości.

2. Za przyznanie prawa do oznaczania znakiem jakości producent wnosi opłaty roczne w wysokości i na zasadach określonych zarządzeniem Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 18 listopada 1961 r. w sprawie opłat związanych z uzyskaniem prawa do oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 93, poz. 398). Opłaty te w całości przekazywane są bieżąco na rachunek budżetu Państwa za pośrednictwem Biura Znaku Jakości.

§ 7. 1. Zobowiązuje się Instytut:

- 1) do prowadzenia rejestru wniosków o przyznanie prawa do oznaczania wyrobów znakiem jakości,
- 2) do prowadzenia rejestru wydanych zezwoleń na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 3) do publikowania i przekazywania informacji o udzieleniu, wygaśnięciu oraz cofnięciu zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 4) do określenia zasad pobierania wzorców badanych wyrobów i postępowania z nimi,
- 5) do ustalenia wzoru zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 6) do sporządzania okresowych analiz stanu jakościowego badanych wyrobów, wyników przeprowadzanych kontroli oraz do opracowywania wniosków w sprawie poprawy jakości wyrobów podlegających badaniom.

2. Wytyczne w sprawach, o których mowa w ust. 1, ustali Biuro Znaku Jakości.

§ 8. Nadzór i kontrolę nad przyznawaniem prawa do oznaczania znakiem jakości sprzętu motoryzacyjnego sprawuje Prezes Głównego Urzędu Miar przez Biuro Znaku Jakości, które jest upoważnione do przeprowadzania doraźnych kontroli działalności prowadzonej przez Instytut w zakresie oznaczania wyrobów znakiem jakości.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Miar: *Z. Ostrowski*